

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1552/2025
21.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва КТЗ бр.1554/25 од 19.12.2025. године и браниоца окривљеног АА – адвоката Јелене Драгојловић, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К.бр.594/24 од 30.04.2025. године и Вишег суда у Краљеву Кж1.59/25 од 03.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва КТЗ бр.1554/25 од 19.12.2025. године и **УТВРЂУЈЕ** да је правноснажним пресудама Основног суда у Краљеву К.бр.594/24 од 30.04.2025. године и Вишег суда у Краљеву Кж1.59/25 од 03.09.2025. године учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, у вези члана 66. став 3. Кривичног законика, у корист окривљеног АА.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Јелене Драгојловић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К.бр.594/24 од 30.04.2025. године и Вишег суда у Краљеву Кж1.59/25 од 03.09.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К.бр.594/24 од 30.04.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења три кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од једне године, за коју казну је одређено да се неће извршити уколико окривљени у року од три године од дана правноснажности

пресуде, не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1.59/25 од 03.09.2025. године одбијене су као неосноване жалбе ОЈТ у Краљеву и браниоца окривљеног а пресуда Основног суда у Краљеву К.бр.594/24 од 30.04.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 66. став 3. КЗ, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и утврди да је суд побијаним пресудама повредио закон у корист окривљеног;

- бранилац окривљеног АА – адвокат Јелена Драгојловић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу и браниоцу окривљеног, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва је основан, а да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Јелене Драгојловић неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

По налажењу Врховног суда основано се у поднетом захтеву Врховног јавног тужиоца указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 66. став 3. КЗ, обзиром да је окривљеном изречена условна осуда иако није протекло више од пет година од правноснажности осуде којом је окривљеном изречена казна затвора за умишљајно кривично дело.

Из списка предмета произилази да је окривљени АА осуђиван пресудом Основног суда у Краљеву К.бр.50/24 од 27.03.2024. године, која је постала правноснажна дана 27.03.2024. године, због продуженог кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци коју ће издржати у просторијама у којима станује, без примене мере електронског надзора и новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 динара.

Одредбом члана 66. став 3. КЗ прописано је да се условна осуда не може изрећи уколико није протекло више од пет година од правноснажности осуде којом је учиниоцу изречена казна затвора или условна осуда за умишљајно кривично дело.

Дакле, по оцени овога суда правноснажним пресудама учињена је повреда кривичног закона у корист окривљеног из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 66. став 3. КЗ, обзиром да је окривљеном за три кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ пресудом Основног суда у Краљеву К.бр.594/24 од 30.04.2025. године изречена условна осуда и поред тога што није протекло више од пет година од дана правноснажности претходне пресуде Основног суда у Краљеву К.бр.50/24 од 27.03.2024. године, која је постала правноснажна дана 27.03.2024. године, којом је окривљеном изречена условна осуда за умишљајно кривично дело, а што се основано истиче у поднетом захтеву.

Са изнетих разлога, Врховни суд је усвојио као основан поднети захтев за заштиту законитости Врховног јавног тужиоца и, на основу члана 492. став 1. тачка 3) ЗКП и члана 493. ЗКП, утврдио да је побијаним правноснажним правноснажним пресудама Основног суда у Краљеву К.бр.594/24 од 30.04.2025. године и Вишег суда у Краљеву Кж1.59/25 од 03.09.2025. године учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, у вези члана 66. став 3. Кривичног законика, у корист окривљеног АА, не дирајући у правноснажну одлуку против које је захтев за заштиту законитости поднет.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Јелене Драгојловић је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводећи да се побијане правноснажне пресуде заснивају на незаконитим доказима односно на актима Центра за социјални рад у Краљеву бр.1832/23 од 29.10.2023. године, бр.551-50-6306/23 од 08.11.2023. године, бр.560-46-8032/23 од 09.11.2023. године и бр.560-46-8034/23 од 09.11.2023. године. Према ставу браниоца наведени акти Центра за социјални рад у Краљеву се не могу извести као доказ јер су то акти о процени ризика од непосредне опасности од насиља, који према Закону о спречавању насиља у породици немају доказну снагу извештаја органа или мишљења стручних лица. Поред наведеног садрже само парафразирање изјава које су дали учесници у поступку, радницима центра без претходног упозоравања на последице због давања нетачног исказа а ради процене ризика да ли ће насиље наступити.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП прописано је да је „исправа“ сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице које се утврђују у поступку (члан 83. став 1. и 2.).

Чланом 7. став 1. Закона о спречавању насиља у породици прописано је да су за спречавање насиља у породици и пружање заштите и подршке жртвама насиља у

породици и жртвама кривичних дела одређених овим законом надлежни полиција, јавна тужилаштва, судови опште надлежности и прекршајни судови, као и надлежни државни органи и центри за социјални рад, као установе.

По налажењу овог суда, извештаји Центра за социјални рад у Краљеву бр.1832/23 од 29.10.2023. године, бр.551-50-6306/23 од 08.11.2023. године, бр.560-46-8032/23 од 09.11.2023. године и бр.560-46-8034/23 од 09.11.2023. године сачињени су од стране овлашћене институције коју оснива Република Србија, Центра за социјални рад града Краљева и водитеља случаја, у складу са одредбама Породичног закона и Правилника о организацији и нормативима и стандардима рада Центра за социјални рад, који сами по себи, нити по начину прибављања нису у супротности са Закоником о кривичном поступку. При томе извештаји су сачињени на основу разговора са оштећенима, те њихових изјава датих на записнику пред тим центром, у оквиру обраде случаја, увидом у приспелу документацију и претходну евиденцију центра и односи се на социјално и породично стање учесника у поступку и у њима је наведено да се окривљени налази на евиденцији установе, јер је раније извршио насиље у породици када се супруга са сином и његовом породицом иселила из породичне куће, али да су се помирили па је супруга одустала од кривичног гоњења окривљеног. Такође је у извештајима наведено да је поводом критичног догађаја изречена хитна мера могућем учиниоцу и то мера удаљења из стана и да контактира жртве насиља - супругу, сина и снају, као и да оштећени осећају страх од АА, без навођења било каквих даљих околности везаних за критични догађај.

Имајући у виду да су предметни извештаји Центра за социјални рад сачињени од стране стручног лица и у свему према правилима струке и представљају исправу издату од стране надлежног државног органа у законом прописаној процедури, која је у смислу члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП подобна да се користи у кривичном поступку, то наведени докази не представљају незаконите доказе у смислу навода захтева за заштиту законитости, посебно имајући у виду да управо из напред цитиране одредбе Закона о спречавању насиља у породици (члан 7.), произилазе овлашћења у погледу сачињавања извештаја овог органа као мишљења у поступку процене ризика непосредне опасности од насиља у породици.

Стога Врховни суд оцењује неоснованим наводе из захтева браниоца окривљеног да су правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се правноснажне пресуде заснивају на недозвољеном доказу.

Поред наведеног захтевом браниоца окривљеног се истиче и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП наводима да је суд приликом изрицања кривичне санкције окривљеном повредио одредбе члана 42, 54. и 63. КЗ јер није урачунао време које је окривљени провео у притвору у казну у случају опозива условне осуде.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 63. Кривичног законика („Сл.гласник РС“, бр.121/12) прописано је да се време проведено у притвору, на издржавању мере забране напуштања стана, као и свако друго лишење слободe у вези са кривичним делом урачунава у изречену казну затвора, новчану казну и казну рада у јавном интересу.

Одредбом цитираног члана 63. КЗ није прописано да се време проведено у притвору урачунава у мере упозорења, у које спада условна осуда, већ у казну затвора, новчану казну и казну рада у јавном интересу односно у казну, па су супротни наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у осталом делу је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, али у образложењу наведене повреде бранилац наводи да је окривљени оглашен кривим за три кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ односно да је дело учинио и према оштећеном ББ, а у изреци пресуде је јасно наведено да су у кући биле само оштећене ВВ и ГГ, на који начин се суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Такође, у образложењу исте повреде закона, бранилац истиче и да радња окривљеног није таквог интезитета да је проузроковала осећај угрожености код оштећених јер их пре свега окривљени није ни видео тог дана из ког разлога није ни остварена последица кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, на који начин се суштински оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама.

Како, дакле, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указују на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а што не представља законсе разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног, у овом делу, оценио недозвољеним.

Поред наведеног, у захтеву се наводи и да није несумњиво доказано да је окривљени упутио претње оштећенима, а осим препричавања изјаве ДД у предмету Центра за социјални рад других непосредних доказа нема. Са друге стране, по наводима браниоца, не може се несумњиво утврдити да су наведене речи чуле и оштећене ВВ и ГГ и да су због тога осећале страх и узнемиреност. Према наводима браниоца не постоје чврсти непосредни докази који упућују на то да је окривљени извршио наведена кривична дела а једини доказ против окривљеног је навод из извештаја Центра за социјални рад у Краљеву.

Оваквим наводима браниоца окривљеног суштински се оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама и оцена доказа дата од стране суда, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу, оценио недозвољеним.

Надаље, у захтеву се наводи и да другостепени суд није ценио жалбене наводе, на који начин се указује и на повреду одредбе члана 460. ЗКП, а што такође не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу, оценио недозвољеним.

Са свега изложеног, у односу на захтев за заштиту законитости Врховног јавног тужиоца, сагласно члану 492. став 1. тачка 3) ЗКП и члану 493. ЗКП, а у односу на захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Јелене Драгојловић, на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић